

ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ

Καινούργιο μου φεγγάρι

Μίμης Πλέσσας / Άκος Δασκαλόπουλος
1970

Ποιος να 'ναι αυτός που με κοιτά
μ' ένα παράπονο μεγάλο;
Ποιος να 'ναι αυτός που δεν μπορώ
από τον νου μου να τον βγάλω;

*Άναψε, καινούργιο μου φεγγάρι,
φώτισε το έρημο στενό,
φέξε για να 'ρθει το παλληκάρι,
τα παλιά μεράκια μου ξεχνώ.
Φέξε για να 'ρθει το παλληκάρι,
τα παλιά μεράκια μου ξεχνώ.*

Ποιο να 'ναι εκείνο το παιδί
που όλη τη νύχτα αναστενάζει;
Περνά σαν ίσκιος, δε μιλά
και η ματιά του με σπαράζει.

*Άναψε, καινούργιο μου φεγγάρι,
φώτισε το έρημο στενό,
φέξε για να 'ρθει το παλληκάρι,
τα παλιά μεράκια μου ξεχνώ.
Φέξε για να 'ρθει το παλληκάρι,
τα παλιά μεράκια μου ξεχνώ.*

Βρέχει πάλι απόψε

Μίμης Πλέσσας / Άκος Δασκαλόπουλος
1979

Βρέχει πάλι απόψε στα σπιτάκια τα φτωχά
κι όμως στη δική σου τη γωνιά είναι ζεστά,
έχεις λησμονήσει την αγάπη την παλιά,
βρέχει πάλι απόψε στη μικρή τη γειτονιά.

*Κάποιος περνάει απ' το σπίτι σου μπροστά
στέκει και κλαίει στη γωνιά
έχει στο στήθος της αγάπης τη φωτιά
στα χείλη του τη παγωνιά.*

Έλαμπες σαν άστρο στη μικρή σου την αυλή
κι ήσουν για τ' αγόρια μια ολόγλυκια πληγή,
τώρα το σκοτάδι πέφτει αργά στη γειτονιά
έχεις λησμονήσει την αγάπη την παλιά.

*Κάποιος περνάει απ' το σπίτι σου μπροστά
στέκει και κλαίει στη γωνιά
έχει στο στήθος της αγάπης τη φωτιά
στα χείλη του τη παγωνιά.*

Κάποιος περνάει απ' το σπίτι σου μπροστά...

Γέλαγε η Μαρία

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1969 – Ο ΔΡΟΜΟΣ

Κύλαγε το τσέρκι στην οδό Φυλής
άστραφτε στον ήλιο κάποια τζαμαρία
άρπαζες την πέτρα δίχως να σκεφτείς
τίναζες το χέρι κάτω η τζαμαρία
γέλαγε η Μαρία η Μαρία

Κόβαμε διχάλες απ' τη μυγδαλιά
είχαμε ρημάξει τη φτωχή πλατεία
έβαζες σημάδι γλόμπους και πουλιά
και του κυρ Αλέκου τη χοντρή κυρία
γέλαγε η Μαρία η Μαρία

Πάνω στο πατίνι με τα ρουλεμάν
τρέλαινες τον κόσμο απ' τη φασαρία
κι οι νοικοκυραίοι φώναζαν αμάν
λέγαν θα καλέσουν την αστυνομία
γέλαγε η Μαρία η Μαρία

Το άγαλμα

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1969 – Ο ΔΡΟΜΟΣ

Χθες μεσάνυχτα και κάτι κατηφόρισα
στην μικρή την πλατεΐτσα που σε γνώρισα
Κάποιο άγαλμα που μ' είδε με θυμήθηκε |x2
και τον πόνο μου να ακούσει δεν αρνήθηκε. |x2

Και του μίλησα για σένα και για μένανε
και τα μάτια του βουρκώναν και όλο κλαίγανε
Του 'πα για το φέρσιμό σου και για τα άλλα σου |x2
τα ασυγχώρητα τα λάθη τα μεγάλα σου. |x2

Κι ύστερα με πιάσαν θεέ μου κάτι κλάματα
που με βρήκανε κουρέλι τα χαράματα
Με το άγαλμα ως το δρόμο προχωρήσαμε |x2
μου εσκούπισε τα μάτια και χωρίσαμε. |x2

Του αγοριού απέναντι

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1968

Του αγοριού απέναντι, πείτε του πως πεθαίνω
για τα βαριά ματόκλαδα, ματόκλαδα
και τα βαριά τα χέρια.
Πείτε του πως ξαγρύπνησα και με τον πόνο δείπνησα
γυρεύοντας τα μάτια του, τα μάτια του
και τα ζεστά, και τα ζεστά του χέρια

Του αγοριού απέναντι, πείτε του πως το θέλω
να μου ῥθει τα μεσάνυχτα, μεσάνυχτα
και δίπλα μου να πέσει.
Και ως τα ξημερώματα να καίνε τα πατώματα
Μια θάλασσα τα χάρδια του, τα χάρδια του
κι εγώ φωτιά, κι εγώ φωτιά στη μέση.
Μια θάλασσα τα χάρδια του, τα χάρδια του
κι εγώ φωτιά, κι εγώ φωτιά στη μέση.

Αν σ' αρνηθώ αγάπη μου

Μίμης Πλέσσας / Δανάη Στρατηγοπούλου
1961

Αν σ' αρνηθώ αγάπη μου,
κακό μεγάλο να `βρω,
να μη με θέλει ο ουρανός,
ήλιο να βλέπω μαύρο.

Αν σ' αρνηθώ αγάπη μου,
να μ' αρνηθούν οι φίλοι,
χάδι ποτέ μου να μη δω,
να μη φιλήσω χείλη.

Αν σ' αρνηθώ φιλώ σταυρό
κι όρκο βαρύ σου κάνω,
αν σ' αρνηθώ αγάπη μου,
να πέσω να πεθάνω.

Αν σ' αρνηθώ φιλώ σταυρό
κι όρκο βαρύ σου κάνω,
αν σ' αρνηθώ αγάπη μου,
να πέσω να πεθάνω.
Να πέσω να... ..πεθάνω.

Δώσε μου το στόμα σου

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1969 – Ο ΔΡΟΜΟΣ

Σαν χελιδονάκι στο μπαλκόνι μου
γύρεψες την πρώτη σου φωλιά.
Γείρε να πλαγιάσεις στο σεντόνι μου
να γέμισ' η κάμαρη πουλιά,
να γέμισ' η κάμαρη πουλιά.

Τρέχει το νερό πάνω στο σώμα σου,
τρέχω το κατόπι σου κι εγώ.
Δώσε μου, αγόρι μου, το στόμα σου
στο βαθύ φιλί σου να πνιγώ ,
στο βαθύ φιλί σου να πνιγώ.

Η ζωή μου αρχίζει μες στα χέρια σου,
ήμουνα αγέννητη ως τα χτες.
Πάρε με, αγόρι μου, στα χέρια σου,
πάρε με και κάνε με ό,τι θες ,
πάρε με και κάνε με ό,τι θες.

Θα πιω απόψε το φεγγάρι

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1968

Θα πιω απόψε το φεγγάρι
και θα μεθύσω και θα πω
αφού πονάς για κάποιον άλλο
ρίξε μαχαίρι να κοπώ.

Κι όταν με κόψει το μαχαίρι
μετανιωμένη θα μου πεις
πάρε του φεγγαριού το δάκρυ |x2
κι από το αίμα να πλυθείς. |x2

Κι εγώ θα κόψω το φεγγάρι
θα σ' το καρφώσω στα μαλλιά
και σαν πλαγιάσουμε θα έχω
τον ουρανό στην αγκαλιά.

Κι όταν ξυπνήσουμε και πάμε
ξανά στα στέκια τα παλιά
σκέψου τι όμορφη που θα `σαι |x2
με το φεγγάρι στα μαλλιά. |x2

Βρέχει φωτιά στη στράτα μου

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1970

Βρέχει φωτιά στη στράτα μου
φωτιά που μ' έχει κάψει
για τα φτωχά τα νιάτα μου
κανένας δε θα κλάψει

*Η ζωή, η ζωή εδώ τελειώνει
σβήνει το καντήλι μου
κι η ψυχή, η ψυχή σαν χελιδόνι
φεύγει απ' τα χείλη μου*

Κύμα πικρό στην πλώρη μου
και τα πανιά σκισμένα
ούτε αδελφός αγόρι μου
δε νοιάστηκε για σένα

*Η ζωή, η ζωή εδώ τελειώνει
σβήνει το καντήλι μου
κι η ψυχή, η ψυχή σαν χελιδόνι
φεύγει απ' τα χείλη μου*

Έκλαψα χτες σαν μέτρησα

Μίμης Πλέσσας / Άκος Δασκαλόπουλος
1966

Έκλαψα χτες σαν μέτρησα
τις πίκρες της ψυχής μου
κι εσύ δεν ήσουν πλάι μου |x2
αστέρι της ζωής μου |x2

Έκλαψα χτες σαν μέτρησα
τις νύχτες που 'μαι μόνος
τις νύχτες που σ' αναζητώ |x2
και με καρφώνει ο πόνος |x2

Πρώτη φορά

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1969 – Ο ΔΡΟΜΟΣ

Τα μάτια μου στα μάτια σου
και τ' άστρο πάνωθέ μου.

Αχ, να μην τέλειωνε ποτέ |x2
η ώρα ετούτη, θεέ μου. |x2

Ο πυρετός σου μέσα μου
φωτιά που σπαρταράει.

Έγιν' ο κόσμος μια σταλιά |x2
και πια δε με χωράει. |x2

Πρώτη φορά που σ' αγαπώ,
πρώτη που σε μαθαίνω,

πρώτη στα χέρια σου φορά |x2
γεννιέμαι και πεθαίνω. |x2

Όλα δικά σου μάτια μου

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1968

Νύσταξες άστρο μου φεγγάρι μου
στην αγκαλιά μου αποκοιμήσου
ξύπνησες ήλιε αποβροχάρη μου
πάρε το γέλιο μου και πλύσου.

*Όλα δικά σου μάτια μου
κι ο πόνος σου δικός μου
είδαν πολλά τα μάτια μου
στις γειτονιές του κόσμου.*

Δίψασες λεύκα μου κουράστηκες
ρίξε τις ρίζες σου σε μένα
ήρθε βοριάς και ξεμαλλιάστηκες
πάρ' την καρδούλα μου για χτένα.

*Όλα δικά σου μάτια μου
κι ο πόνος σου δικός μου
είδαν πολλά τα μάτια μου
στις γειτονιές του κόσμου.*

Μέθυσ' απόψε το κορίτσι μου

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1969 – Ο ΔΡΟΜΟΣ

Μέθυσε απόψε το κορίτσι μου
και το χειλάκι του που καίει
κομμένα λόγια γιασεμάκια μου |x2
παραπονιάρικα μου λέει. |x2

Μέθυσε απόψε το κορίτσι μου
και γλυκογέρνει μου στον ώμο
βασιλεμένα τα ματάκια του |x2
σαν λυχναράκια μες στο δρόμο. |x2

Μέθυσε απόψε το κορίτσι μου
κι έχει νυχτώσει και μου τρέμει
μα είναι ορθάνοιχτη η καρδούλα μου |x2
να βρει απάγκιο κι απανέμι. |x2

Καμαρούλα

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1968

Άπλωσε το μεσονύχτι
το γλυκό του δίχτυ
πάνω στη μικρή μας γειτονιά.
Ξέχασέ τα όλα τώρα
είναι της αγάπης ώρα
βάλε το κλειδί στη κλειδωνιά

*Καμαρούλα μια σταλιά, δύο επί τρία
κόγχη και λατρεία, τοίχος και φιλιά
καμαρούλα μια σταλιά, τοίχος και φιλιά*

Φύσα το κερι να σβήσει
και να μας αφήσει
μόνους μες τη νύχτα τη καλή.
Σφίξου στην καρδιά μου επάνω
για να σε ζεστάνω
σαν χελιδονάκι σαν πουλί.

*Καμαρούλα μια σταλιά, δύο επί τρία
κόγχη και λατρεία, τοίχος και φιλιά
καμαρούλα μια σταλιά, τοίχος και φιλιά*

Ζωγραφισμένα στο χαρτί

Μίμης Πλέσσας / Άκος Δασκαλόπουλος
1970

Ζωγραφισμένα στο χαρτί, τα λόγια σου κρατάω,

ζωγραφισμένα στην καρδιά
τα μάτια π' αγαπάω. |x2

*Στην καρδιά μου έχει ανθίσει το λουλούδι μου,
έλα, νύχτα, για ν' ακούσεις το τραγούδι μου. |x2*

Ζωγραφισμένα στο χαρτί, παράπονα θα στείλω

και της αγάπης τον καημό
σε κεντημένο φύλλο. |x2

*Σαν βασιλικός θ' ανθίσει το λουλούδι μου,
έλα, νύχτα, για ν' ακούσεις το τραγούδι μου. |x2*

*Σαν βασιλικός θ' ανθίσει το λουλούδι μου,
έλα, νύχτα, για ν' ακούσεις το τραγούδι μου. |x2*

Τι σου 'κανα και πίνεις

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1968

Τι σου 'κανα και πίνεις, τσιγάρο στο τσιγάρο
κι είν' τα πικρά σου μάτια στο πάτωμα καρφιά
Πες μου για δε μ' αφήνεις με δυο φιλιά να πάρω |x2
απ' τα θολά σου μάτια τη μαύρη συννεφιά |x2

Οι πόνοι που σε σφάζουν, πόνοι διπλοί για μένα
σταλάζουν στην καρδιά μου τα δάκρυα που κλαις
Να 'ξερες πώς σπαράζουν τα μέσα μου για σένα |x2
που στέκεσαι μακριά μου και λόγο δε μου λες |x2

Αμίλητό μου στόμα, φεγγάρι μου σβησμένο
ανάθεμα την ώρα και τη βαριά στιγμή
Όλα για σε τα δίνω, τα δίνω και πεθαίνω |x2
για να μη σε αγγίξουν ξανά οι στεναγμοί |x2

Δώδεκα μαντολίνα

Μίμης Πλέσσας / Λευτέρης Παπαδόπουλος
1969 – Ο ΔΡΟΜΟΣ

Θα πάρω δώδεκα παιδιά, δώδεκα παιδιά
δώδεκα μαντολίνα
Να τα πληρώνω μάτια μου, μάτια μου,
για σένα με το μήνα

Τα έξι κάθε πρωινό
να σε γλυκοξυπνάνε
και τ' άλλα κάθε δειλινό |x2
από τη γη ως τον ουρανό |x2
σεργιάνι να σε πάνε |x2

Θα σπάσω τους καθρέφτες σου, καθρέφτες σου
σαρανταδυό κομμάτια
Να βλέπεις να χτενίζεσαι, χτενίζεσαι
μες στα δικά μου μάτια

Τ' αποχτενίδια θα κρατώ
που πέφτουν στην ποδιά σου
και θα τα κάνω αγάπη μου |x2
μαλαματένιο φυλαχτό |x2
να δέσω την καρδιά σου |x2

Οι θαλασσιές σου οι χάντρες

Μίμης Πλέσσας / Κώστας Πρετεντέρης
1962

Οι κόκκινες, οι πράσινες, οι θαλασσιές σου οι χάντρες
στα χέρια χτες εφέρανε δέκα λεβέντες άντρες.
Φέραν κακό και ταραχή στης Κοκκινιάς τις μάντρες,
οι πράσινες οι κόκκινες, οι θαλασσιές σου οι χάντρες.
Λάι, λάι, λάι...

Ωχ, βγάλε τα στολίδια σου
που βάζεις σαν περνάς
και πάψε τα παιχνίδια σου
και μην μας τυραννάς.

Τα κόκκινα, τα πράσινα, τα μπλε σου τα βραχιόλια
τρελάναν τα Πετράλωνα και κάψαν τα Σεπόλια.
Αλλ' αν βρεθεί ο μάστορας θα κλαίει η καρδιά μου η δόλια
τα κόκκινα, τα πράσινα, τα μπλε σου τα βραχιόλια
Λάι, λάι, λάι...

Ωχ, βγάλε τα στολίδια σου
που βάζεις σαν περνάς
και πάψε τα παιχνίδια σου
και μην μας τυραννάς.

Έχω στενάχωρη καρδιά

Μίμης Πλέσσας / Γιάννης Δαλιανίδης
1963

Απόψε ήρθα για να πιω
λιγάκι παραπάνω.
Τέτοια που είναι η ζωή
τέτοια κι εγώ της κάνω.

Έχω στενάχωρη καρδιά,
σεκλέτια δε χωρούνε
και οι χαρές που καρτερώ |x2
μη σώσουνε και' ρθούνε. |x2

Είναι βαρύ το βάσανο
του πόνου ανάθεμά το.
Φέρτε χαρμάνικο ποτό
να παν οι πίκρες κάτω.

Έχω στενάχωρη καρδιά,
σεκλέτια δε χωρούνε
και οι χαρές που καρτερώ |x2
μη σώσουνε και' ρθούνε. |x2

Η πρώτη μας νύχτα

Μίμης Πλέσσας / Κώστας Πρετεντέρης
1962

Η πρώτη μας νύχτα, αργά θα κυλήσει
εσύ τ' όνειρό μου και γύρω η σιωπή

Ποιος θα' χει το θάρρος να πρωτομιλήσει
την πρώτη τη λέξη ποιος τάχα θα πει

Μα αν γίνουν τα μάτια αγάπης καθρέφτης
και το μυστικό μας στα χείλη μας βγει

Θα πούνε τ' αστέρια πως πήγε ένας κλέφτης
και πήρε ένα αστέρι και τ' χει στη γη

Μα αν γίνουν τα μάτια αγάπης καθρέφτης
και το μυστικό μας στα χείλη μας βγει

Θα πούνε τ' αστέρια πως πήγε ένας κλέφτης
και πήρε ένα αστέρι και τ' χει στη γη